

lyses, at af de 800 Medlemmer stemte 538 for Lovforslaget i Folketingets Affattelse, hvorimod 107 stemte for Lovforslaget i Landstingets Affattelse. Man siger i dette Andragende, at Loven vil ikke faa Betydning, hvis Folketingets Affattelse ikke fastholdes. Ogsaa fra Barberorganisationen her i København er der sket Henvendelse til Udvalget med Anmodning om at føre Lovforslaget tilbage til Landstinget i den Skikkelse, hvori det vedtoges i Folketinget. Udvalget har saa drøftet Sagen, og vi er kommet til det Resultat, at vi ikke synes, det vilde være rigtigt at gaa imod Organisationerne, idet ogsaa vi finder, at Loven ikke vil faa den Betydning, den bør have, hvis Lovforslaget ikke bliver vedtaget i Folketingets Affattelse.

Udvalget har modtaget en Forespørgsel om, hvorvidt Damefrisørerne faldt ind under Bestemmelserne i Lovforslaget. Udvalget har undersøgt og overvejet dette Spørgsmaal og er kommet til det Resultat, at Damefrisørerne ikke falder ind under det foreliggende Lovforslag, og at de vedblivende kan arbejde, som de har gjort hidtil. Vi formener, at dette Lovforslag kun sigter til Barbererne og deres Frisørstuer og, som sagt, slet ikke kommer til at berøre Damernes Virksomhed.

Jeg skal derfor tillade mig paa hele Udvalgets Vegne at indstille, at Lovforslaget affattes i den Skikkelse, hvori det blev vedtaget i Folketinget ved tredje Behandling den 29. April 1919.

Klaus Berntsen: Jeg vil gerne spørge den ærede Ordfører, hvad der sker, hvis dette Lovforslag bliver ophøjet til Lov, og en af os, der nu lader sig barbere, bliver barberet en Søndag, hvad enten det nu er af en Svend eller af en Mester. Hvem skal føre Tilsyn med, at der ikke sker Overtrædelser? Skal Politiet gaa omkring i Husene og se efter, om Forbudet bliver overholdt, og hvilken Mulkt kan der da idømmes Barbererne og den Mand, der lader sig barbere paa denne mindre lovlige Maade? Det var rart nok, om vi, der bruger Barber, kunde komme paa det rene med, hvad vi risikerer efter Vedtagelsen af dette Lovforslag. Jeg er ikke nogen Ynder af alle disse forfærdelige Paabud og Forbud, thi man risikerer meget let, at en hel Mængde Mennesker i dette Land overtræder saadanne Forbud, og jeg er vis paa, at der vil ske Overtrædelser af dette Forbud, hvis Loven vedtages. Jeg tror, at Lovgivningsmagten

gør Befolkningen en daarlig Tjeneste ved at vedtage Love, som man kan sige sig selv ikke vil blive overholdt. Det er at friste Befolkningen til at omgaa Lovene, og det virker til syvende og sidst demoraliserende. Jeg er, som sagt, ingen Ynder af den Slags Forbud, men da jeg ser, at mange ønsker en saadan Lov gennemført, vil jeg dog spørge den ærede Ordfører: Hvad sker der os, hvis Forbudet overtrædes?

Ordføreren (Chr. Hansen): Hvis det opdages, bliver Barberen vel draget til Ansvar og straffet, faar en Bøde, ligesom Tilfældet er ved Overtrædelse af andre Love. Det ærede Medlem spurgte, hvem der skulde øve Kontrol. En saadan Kontrol øves ikke i andre Tilfælde. Man gaar ikke og kontrollerer, om den eller den stjæler. Det beror paa en Tilfældighed, om det bliver opdaget, og saa bliver vedkommende draget til Ansvar. Lige saadan her. Naar denne Lov er vedtaget, maa Barbermestrene og Svendene tage Følgerne af Loven. De har selv ønsket den i denne Form, fordi de ønsker at have Frihed hele Søndagen. Derfor kan jeg heller ikke tro andet end, at Organisationerne nok skal passe paa, at Loven overholdes. Jeg skal dog sige det ærede Medlem, at det er kun Barbererne og deres Svende, der vil blive ramt af Følgerne af en Overtrædelse, ikke den, der bliver barberet.

Klaus Berntsen: Det trøster mig, at der ikke skal vederfares dem, der bliver barberet paa denne mindre lovlige Maade, noget ondt; det har jeg altsaa den ærede Ordførers (Chr. Hansen) Ord for. Der sker altsaa kun det, at den, der barberer, risikerer noget; men hvad det er for noget, ved Ordføreren ikke. Om det er Fængsel, eller det er Bøder, og hvor store de da bliver, fik jeg ikke noget at vide om (*Justitsministeren* [Zahle]: Det er Bøder.) Hvor store er de? (*Justitsministeren* [Zahle]: Det staar i Straffeloven). Har Straffeloven virkelig Bestemmelser angaaende et saadant Forbud, saa fortjener Straffelovens Fædre Ros og Ære for, at de har forudset, at noget saadant kunde indtræffe. Naar den ærede Ordfører nu siger, at der er jo ingen Politbetjente, der skal gaa rundt og undersøge dette Forhold, lige saa lidt som man gaar og ser efter, om nogen stjæler eller ikke, maa dertil dog bemærkes, at i saa Henseende passer Politiet virkelig paa, saa godt det kan. Politiet gaar jo og passer